

a § 37 cit. zák.), resp. tomu, komu pořadatel toto právo postoupil (výrobci filmu).

Z toho plyne, že pro posouzení otázky podle platného práva, přísluší-li autorům hudební části zvukového filmu s a m o s t a t n é právo k veřejnému přednesu skladeb též zařízením určeným k mechanickému přednesu, v tomto případě f i l m o v ý m p á s m e m (viz § 27 aut. zák. a co se týká zahraničních autorů § 2 cit. zák. a čl. 14 rev. bernské úmluvy z 13. listopadu 1908), resp. přísluší-li jim anebo žalujícímu Ochrannému sdružení (následkem postoupení provozovacích práv) nárok na zapravení přiměřeného provozovacího honoráře proti pořadateli takého provozování (v tomto případě proti majiteli licence a provozovateli biografu), bude třeba zjistiti, zodpovídají-li všechny zvukové filmy, uvedené v žalobě, náležitostem § 37 aut. zák., resp. pokud jde o zahraniční autory ustanovení odst. 2 14. článku rev. bernské úmluvy, které s prve citovaným je v podstatě stejného obsahu, při čemž poukazuje se na shora vyložené směrnice.

Protože v souzeném případě jde o otázky technické povahy, k nimž řaditi jest též otázky uměleckého zpracování, bude třeba vyžádati k označenému účelu posudek znaleckého sboru zřízeného ve smyslu § 62 cit. zák.

Proto bylo nutno napadený rozsudek rozvázati podle § 543 Osp.

Odvolacímu soudu se ukládá, aby v dalším průběhu sporu učinil opatření podle § 15 vlád. nařízení z 10. února 1927 čís. 10 Sb. z. a n. a po sdělení příslušného posudku znova rozhodl o tom, o jaký druh díla tu jde, a zda autoři jeho hudební části přesto, že převedli svoje právo k natočení skladeb na filmový pás na filmové výrobní (což žalující strana na č. 1. 3 výslovně připustila), zachovali si vzhledem na povahu zvukového filmu právo k jeho veřejnému provozování, resp. k autor-skému provozovacímu honoráři.

Podle výsledku dotyčných zjištění bude třeba, aby odvolací soud zabýval se též otázkou, zda autoři, i když dali svolení k reprodukci, mohli se účinně vzdáti nároku na provozovací honorář b e z s v o l e n í žalujícího sdružení, kterému případně už dříve svoje provozovací práva postoupili.

Čís. 15199.

Ustanovení § 11 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n. nelze užiti na smíry, jimiž strany upravily otázku náhrady škody vzniklé z opominutí povinnosti zaměstnavatelovy přihlásiti zaměstnance k pensijnímu pojištění.

Smír takový vztahuje se i na vyšší nárok podle zák. čís. 125/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 14. května 1936, Rv I 769/36.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy jako dozorce od 1. září 1907 do 22. dubna 1922. Tvrdě, že byl firmou přihlášen k pensijnímu pojištění pozdě a že proto dostává pensijní dávky nižší, než na které by

měl nárok, kdyby byl včas k pojištění firmou přihlášen, domáhá se na žalované placení takto vzniklého rozdílu. Připouští, že smírem v roce 1930 s firmou uzavřeným prohlásil, že částkou 3.000 Kč, jež mu byla vyplacena, byly všechny jeho nároky proti firmě z důvodu opožděného přihlášení k pojištění vyrovnány, má však za to, že smír ten jest neplatný hledíc k předpisu § 11 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n. Nižší soudy žalobu zamítly, první soud v podstatě proto, že smírem z roku 1930 zanikly veškeré nároky žalobcovy proti firmě z důvodu, o který se žaloba opírá; smír ten není také neplatný hledě k předpisu § 11 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n., neboť se týká náhrady škody z důvodu opožděného přihlášení k pojištění, nikoli otázek, jimiž by byla omezena nebo vyloučena platnost tohoto zákona v neprospěch pojištěnců, jak to právě předpis § 11 cit. zák. předpokládá.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce se již v roce 1930 domáhal na žalované firmě náhrady škody, vzniklé mu prý tím, že firma ho včas a řádně nepřihlásila k povinnému pensijnímu pojištění. Žalovaná firma se stanoviskem žalobcovým nesouhlasila, avšak k úplnému narovnání sporné věci mu nabídla odbytné 3.000 Kč, s čímž žalobce souhlasil. Žalovaná firma zaplatila žalobci onu částku a zdůraznila, že tím je tato věc jednou pro vždy vyrovnána a že žalobce tudíž na ní se již nemůže domáhati pražádných dalších nároků. Tím došlo k narovnání podle § 1380 obč. zák., které má povahu novace, jím zanikl dřívější závazek a zároveň počal nový (§ 1377 obč. zák.). Dohodly-li se strany, že smírem jsou upraveny veškeré nároky žalobcovy z dotčeného právního důvodu a že žalobci již nepřísluší právo domáhati se dalších nároků na žalované firmě, byla tímto ujednáním vyloučena klausule rebus sic stantibus, a žalobce nemůže ani uplatňovati, že se tento smír nevztahuje na vyšší nároky podle zákona č. 125/31 Sb. z. a n. Rozhodnutí Sb. n. s. čís. 13978 se nehodí na souzený případ, ježto vychází z jiného skutkového podkladu. Ustanovení § 11 zák. č. 26/29 Sb. z. a n. nelze použít na smíry, jimiž strany upravily spornou otázku náhrady škody za opominutí povinnosti zaměstnavatelem, by včas přihlásil zaměstnance k pensijnímu pojištění. Stačí tu poukázat zvláště na správné důvody prvního soudu.

Čís. 15200.

Zaměstnanec státu, jemuž byla při zrušení služebního poměru poskytnuta výpomoc ve výši jeho premiové rezervy proto, že výslovně prohlásil, že nikdy nevstoupí do zaměstnání podléhajícího pensijní povinnosti, jest povinen tuto výpomoc vrátiti, jestliže nedodržel této podmínky